

Saruman

Emi C D G D Ami
Kdo zná tů-ně dna, skrý-vá blá-to či ka-me-ní? Ni-kdo z nás ne-po-zná a ni-kdo

G D Ami G Emi C D Ami
ne-pro-mě-ní v lep-ší vů-li zla, tem-no v den, v zla-to prach a on ne-po-

G Emi C D 1. Mezihra: kytara
ví, zda má v srd-ci svém strach.

2. Ami Emi G D
Ref: Vzpo-meň vln, co na bře-zích stře-do-zem-ské ka-me-ní o-mý-

Ami Emi G D Ami Emi
vaj', i ty jsi byl ze Zá-pa-du zna-me-ní, a-le pak tvá-ří v tvář tem-no-

G D Ami Emi G D
tám jsi sám stál a v ten ráz za-po-mněl a Va-li-nor za-pro-dal.

Kdo zná tůně dna, skrývá bláto či kamení?
Nikdo z nás nepozná a nikdo nepromění
v lepší vůli zla, temno v den, v zlato prach
a on nepoví, zda má v srdci svém strach.

Mezihra

V erbu svém barvu měl — bílá zdála se staletí.
Kdo tušit měl, že moudrý hlas se v tisíc kusů rozletí?
Tak místo barvy své tisíc barev chtěl mít.
Tedy bílou rozlámal — a zapomněl celek ctít.

Ref: Vzpomeň vln, co na březích
středozezemské kamení
omývají, i ty jsi byl
ze Západu znamení,
ale pak tváří v tvář
temnotám jsi sám stál
a v ten ráz zapomněl
a Valinor zaprodal.

Mezihra

Cest zanechal, na jednom místě náhle stál,
pevnost svou uzavřel a mimo něj dál vítr vál.
Ten vítr, co mnohé znal, i rovnováhu a čas.
Měl jsi jít dál, dnes možná nelhal by tvůj hlas.

Ref:

Mezihra

E.A./KS